

for at bruge et smukt Udtryk, er Ministeriets Sjæl, er den evige Uro i Ministeriet, der holder Ministeriet i Gang, men det er sagt en Gang — jeg husker ikke af hvem, men det forekommer mig rigtigt —, at det er den højtærede Finansminister, der er Ministeriets Vimpel og Ballast. Det er ham, der er det Fanemærke, som det radikale Parti følger, og det er hans Ideer, de kæmper for. Det er saa meget rimeligere at lytte til, hvad den højtærede Finansminister siger, som Ministeren adskillige Gange har haft Lejlighed til ved sit Vid at ramme Hovedet paa Sømmet og sige det, som de øvrige Medlemmer af Partiet tænker. Derfor er det ikke uden Grund, at ogsaa vi fra vor Side med megen Interesse læser Referaterne af den højtærede Finansministers Taler, f. Eks. dem, der bliver holdt ved de aarlige Spisninger efter de radikale Landsmøder. Der udgaar fra de Steder Visdomsord, som det er værd for os andre at lægge Mærke til. Det var vistnok i en Tale fra et saadant Sted, den højtærede Finansminister forgangen Aar placerede de forskellige Partier hvert i sit Verdenshjørne paa en saare skønsm Maade. Det var vistnok ogsaa omtrent fra samme Sted, der noget tidligere lød et Fyndord med en Valgparole: Gaa paa Landevejen ud, slaa ihjel, en Parole, som ogsaa blev fulgt saa troligt, man magtede det fra den Side. Og fra den samme agtede Side lød Talen om Lov er Lov, og Lov skal holdes, et Ord, der gjaldt saa længe, indtil der var en anden, der pirrede lidt ved det og sagde: Der kan ogsaa føjes til: Hvis man kan, og hvis man vil. Men det var den højtærede Finansministers Devise, der blev bekendt, og derfor er det rimeligt, at vi lægger Mærke til de Fyndord, Finansministeren siger.

Den Bemærkning af den højtærede Finansminister, jeg hentydede til, faldt under Behandlingen af Lovforslaget om Formueforøgelsesskatten, et Lovforslag, som vist er fremkommet af ganske særegne Grunde, et Lovforslag, som er saa løst udarbejdet og blev saa vagt forsvaret af de rette vedkommende, at man har det Indtryk, at det egentlig har haft en anden Opgave, nemlig at faa Venstre og de Konservative til at lade være med at kritisere ganske enkelte Personers Forhold. Lad det nu være, som det vil. Efter at have begrundet Lovforslaget, saa godt det lod sig gøre, ikke paa nogen særlig ivrig Maade, sluttede den højtærede

Finansminister med følgende Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse efter Rigsdagstidende, saa at der ikke kan være Stridom, hvad der er sagt — Rigsdagstidende er jo saadan en troværdig Bog. Den højtærede Finansminister sagde: „Det ærede Medlem, som talte paa det konservative Partis Vegne, og som er ny i Rigsdagen, skal jeg oplyse om, at det at være Talsmand for nogle Hundrede betaler sig ikke i Politik, det vil man ingen Vegne komme med. Derom har det konservative Parti allerede gjort adskillige bitre Erfaringer i Aarens Løb. Det Landsting, der er blevet forandret saa fuldkomment, som det er, er et godt Eksempel paa, hvad det kan nytte at tage sig af de faas Sag imod de manges. Men er der noget Øjeblik, hvor jeg ikke tror, det er videre forstandigt at være de faas Talsmand imod de mange, er det dette Øjeblik her i Verden, for Løsenet er de mange“.

Jeg har aldrig hørt noget Menneske i den Grad i en Tale ligge paa Maven for den kompakte Majoritet. (Afbrudelse). Der er nogle, der siger Aah! Ja, der er mange, der har gjort det, men jeg har dog aldrig hørt nogen gøre det i en saadan Grad, som den højtærede Finansminister gjorde i dette Tilfælde. Finansministeren er en velmenende Mand, han gjorde det sikkert for at vejlede det nye Medlem i Politik, som han sagde, vejlede ham paa bedst mulig Maade. Finansministeren ønsker alt godt for det konservative Folkeparti og dets Ordfører og har maaske derfor villet vejlede denne nye Mand i Politik — ja, ny er han ikke, men det mener den højtærede Finansminister. Er det nu rigtigt, hvad han siger? Jeg tillader mig at tvivle om det, om det saa aldrig saa bestemt udtales. Det er rigtigt, at det gamle Højre fra det gamle Christiansborg er gaaet tilbage i en saadan Grad, at det Højre, som fejrede saa mange Triumfer paa det gamle Christiansborg, ikke er fulgt med ind i det nye Christiansborg — der er end ikke saa meget som Navnet tilbage. Deri har den højtærede Finansminister Ret, men det forekommer mig, at det ikke er, fordi Højre har gjort sig til Talsmand for de faa imod de mange, nej, det ligger i andre Grunde, det ligger deri, at de faa, hvis Ærinde Højre gik, var dem, der som Regel havde det godt nok, som ikke havde Hjælp behov, og saa ligger det i, hvad vi alle ved, og hvad der anerkendes fra alle Sider, ikke mindst af det konservative Folkeparti, at Højre ved Misbrug